

אחרי המלחמה התקשרו ההורים עם כל המוסדות היהודיים והבינלאומיים, והפיצו עשרות תצלומים של הילדה דרך הצלב האדום לכל רחבי העולם כדי לקבל ידיעה על אודותיה. לפני שבע שנים עלתה משפחת גלפרין לישראל. באמונה מחודשת התחיל האב בחיים החדשים, עבד בפַּחְחוֹת⁽¹⁾ וחיכה לנס.

יום אחד קרא האב ב"אומר":

עוד באותו יום ענה האב על המודעה. למחרת הופיע המדריך אצל משפחת גלפרין. הוא סיפר להורים על בתיה ושאל:

"מה תוכל לומר לי על ילדה זו?"

"אולי אני אביה," לחש האב.

"אולי אני אמה..." הוסיפה האם.

"היא בלונדית ועיניים כחולות לה." תיאר אותה המדריך.

"היא בלונדית ועיניים כחולות לה." אישרו ההורים.

"בת כמה הייתה כשראיתם אותה לאחרונה?" שאל המדריך.

"בת ארבע וחצי." הייתה התשובה.

"גם היא אומרת כך..."

"מה שמה?" שאל המדריך.

"שמה בתיה," אמר מר גלפרין.

המדריך החוויר. "הרי שמה של ילדה זו בְּרַבְרָה, ואני כיניתי בְּתִיָּה!"

"היש עוד סימני־היכר? זה יכול להיות מקרי," שאל המדריך.

"כן, ענתה האם, "כתם על המותניים..."⁽²⁾

אותו לילה לא עצם איש מהם עין. הפגישה הגורלית נערכה בחיפה, בשעה 9.30 בבוקר.

הילדה הגיעה ראשונה. זמן קצר אחריה הגיעו ההורים. לא מצאו מלים מחמת התרגשות, האנ הביטה בה ולחשה: "זוהי בתו!" וסימנים? כיצד להיות בטוחים? האב הביט בנעליה. הוא זכר כי תמיד היה משתחק⁽³⁾ העקב השמאלי של נעל ילדתו הקטנה. גם עתה היה העקב שחוק... והסימן עליה המותניים נמצא גם הוא.

פתאום התחילה האם לפזם ביידיש: "אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה..." הנערה פָּעְרָה עיניה ופניה התאכזבו⁽⁴⁾ אותה הנעימה ממש, ובקול דומה כליכך הייתה שומעת בהיותה קטנה. אותה נעימו הייתה מרדימה אותה ערב ערב...

בכי של שמחה פרץ מפיה של בתיה: "מצאתי את הוריי! איני עוד יתומה בודדת!" עמדו, וחיבקו זו את זו, כאילו רצו להחזיר את כל השנים האבודות.

היש עוד להוסיף שהפיפה והמעיל עשויים מאותו בד ממש?

גורית אקסלרד.

⁽¹⁾ פַּחְחוֹת = *ferblanterie*

⁽²⁾ מותניים = *hanches*

⁽³⁾ משתחק = *s'user*